

ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

*Σοφές σκέψεις καί θέσεις
ἀναφερόμενες στά συλλαλητήρια
καί τίς διαδηλώσεις*

*«Ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νά χρησιμοποιῇ
ὅλα τά μέσα· καί τούς ἄμβωνες καί τά
πεζοδρόμια καί τίς πλατεῖες καί τίς ὁ-
δούς καί τά ἔθιμα καί τά συλλαλητήρια
καί τίς διαδηλώσεις, τά πάντα μπορεῖ
νά χρησιμοποιήσῃ ἐκτός τῆς ὑλικῆς
βίας. Μόνο αὐτό δέν μπορεῖ νά χρησι-
μοποιήσῃ ἡ Ἐκκλησία».*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
566 26 Σπαρτάκου 6, Συκιές
Τηλ.: 2310212659. Φάξ: 2310207340
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2018

Σημείωμα εκδότη

Ἀρχές τοῦ 2018 ἀποκτήσαμε τούς δύο τόμους τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου: ΓΕΥΣΑΣΘΕ ΚΑΙ ΙΔΕΤΕ, καί ΤΡΕΦΟΝΤΑΣ ΤΟ ΛΑΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ἐκδόσεως «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός», Σταμάτα Ἀττικῆς 2017, πού ἐπιμελήθηκε ὁ Ἀρχιμ. Ἰωάννης Κωστώφ. Οἱ τόμοι αὐτοί περιέχουν ἀποσπάσματα ἀπό ὁμιλίες καί διαλογικές συζητήσεις τοῦ μακαριστοῦ πατρὸς Ἐπιφανίου.

Θεωρήσαμε καλόν ἀπό τόν τόμο: ΓΕΥΣΑΣΘΕ ΚΑΙ ΙΔΕΤΕ νά ἀναδημοσιεύσουμε τό περισσότερο μέρος ὑπὸ τόν τίτλο ΤΡΟΠΟΙ ΑΓΩΝΟΣ, πού ἐγράφη μέ ἀφορμή τό Ἐκκλησιαστικό τοῦ 1987, προκειμένου νά ἐνισχυθῇ τό ἀγωνιστικό φρόνημα τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλήνων πιστῶν πρὸς ὑπεράσπιση τῶν εὐαγγελικῶν ἀρχῶν, τῆς Ὀρθοδοξίας, τῶν ἀγιοπατερικῶν ἱερῶν παραδόσεων, ὡς καί τῶν δικαίων τῆς φιλτάτης ἡμῶν πατρίδος Ἑλλάδος.

Τό τεῦχος αὐτό δίδεται δωρεάν ἀπό τίς ἐκδόσεις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ» πρὸς διαφώτιση καί ἐνίσχυση τῶν ἀγωνιζομένων συνετῶς πιστῶν, γιά Ὀρθοδοξία καί Ἑλλάδα.

Οἱ ὑπογραμμίσεις στό κείμενο εἶναι δικές μας.

ΤΡΟΠΟΙ ΑΓΩΝΟΣ

– Μέχρι ποιού σημείου και μέ ποιά μέσα μπορεί η Έκκλησία να διεξάγη τόν αγώνα της; Και μέ τό πεζοδρόμιο;

– Η Έκκλησία μπορεί νά χρησιμοποιή όλα τά μέσα μέ μοναδική εξαίρεσι τήν ύλική βία. Καί τούς ἄμβωνες και τά πεζοδρόμια και τίς πλατείες και τίς ὁδούς και τά ἔθιμα και τά συλλαλητήρια και τίς διαδηλώσεις, τά πάντα μπορεί νά χρησιμοποιή ἐκτός τῆς ύλικῆς βίας. Μόνο αὐτό δέν μπορεί νά χρησιμοποιήσῃ ἡ Έκκλησία. Ὅλα τά μέσα εἶναι ἐπιτρεπτά νά τά χρησιμοποιήσῃ. Ἔτσι, μέ τίς διαδηλώσεις και μέ τίς λιτανεῖες ἀντιμετώπισε κάποτε ἡ Έκκλησία τούς Ἀρειανούς. Πρῶτοι πού ἔφτιαξαν τίς λιτανεῖες στήν ἱστορία τῆς Έκκλησίας ὑπῆρξαν οἱ Ἀρειανοί. Καί ἡ Έκκλησία ἔκανε δικές της λιτανεῖες γιά νά κάνῃ ἀντιπερισπασμό στίς λιτανεῖες τῶν Ἀρειανῶν. Ἄν κάνουν συλλαλητήρια οἱ ἄλλοι, και ἡ Έκκλησία δικαιούται νά κάνῃ συλλαλητήριο. Ἐνα μόνο δέν μπορεί νά κάνῃ: νά ἀσκῆσῃ ύλική βία. Διότι αὐτή εἶναι ἔξω ἀπό τόν προορισμό της, ἔξω ἀπό τήν ἀποστολή της. Ὁ Κύριος εἶπε: «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν» (Μθ 16, 24). Ἡ Έκκλησία μπορεί

νά διαφωτίζη. Ὡς πρὸς τὸ διαφωτισμὸ μπορεῖ νά χρησιμοποιηῖ ὅλα τὰ μέσα.

–Γέροντα, εἶπατε γιὰ τὴ μὴ χρῆσι βίας ἀπὸ ἐμᾶς. Στὴν περίπτωσι ὁμως κατὰ τὴν ὁποία οἱ ἐγκάθετοι τῶν κομμάτων «ἄρξουν χειρῶν ἀδίκων», ἐμεῖς τί πρέπει νά κάνουμε;

–Αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία δέν θά τὸ θέσῃ ὡς γραμμὴ της. Ἐσὺ σάν ἄτομο θά ἀμυνθῆς. Δέν θά σταυρώσῃς τὰ χέρια. Νά ποῦμε κι ἓνα ἀνέκδοτο, γιὰ τὸ ἐάν σέ «ραπίσῃ ἐπὶ τὴν δεξιάν σιαγόνα» (Μθ 5, 39). Κάποιος Ἑβραῖος βρῆκε ἓνα Χριστιανό καί τοῦ λέει: «Εἶσαι καλὸς Χριστιανός;». Λέει, «προσπαθῶ». Τοῦ ἀστράφτει ἓνα χαστούκι. Λέει: «Ἄν εἶσαι καλὸς Χριστιανός, στρέψε καί τὸ ἄλλο μάγουλο». Τοῦ ἔστρεψε καί τὸ ἄλλο. Τοῦ ἔδωσε ἄλλο χαστούκι. «Στρέψε πάλι». Τοῦ ἔδωσε ἄλλο. Ἐφαγε καμιὰ δεκαριά χαστούκια ἀπὸ τὸν Ἑβραῖο καί μάλιστα δυνατά. Τοῦ λέει τότε: «Τώρα παραδέχομαι ὅτι εἶσαι καλὸς Χριστιανός». «Ὁχι», τοῦ λέει, «ἀκόμη εἶμαι μισὸς Χριστιανός. Τώρα θά γίνω ὀλόκληρος». Τὸν παίρνει τὸν Ἑβραῖο, τοῦ δίνει ἓνα γερό ξύλο καί τοῦ λέει: «“Δωρεάν ἐλάβετε, δωρεάν δότε” (Μθ 10, 8), λέει τὸ Εὐαγγέλιο. Τώρα», τοῦ λέει, «τό τήρησα καί στίς δυὸ πλευρὲς τὸ Εὐαγγέλιο. Μέχρι πρὶν ἤμουνα μισὸς, τώρα εἶμαι ὀλόκληρος». Διότι ἐκεῖ πράγματι τοῦ χρειαζότανε καί εἶχε ἀποτελέσματα· πολὺ καλά τοῦ ἔκανε.

–Γέροντα, γιατί ἡ Ἐκκλησία δέν ἔκανε ἐνέρ-

γειες παλαιότερα για θέματα, τά όποια όπωσδήποτε τήν έκαιγαν;

– Έκανε, παιδί μου. Βέβαια δέν κατέβηκε στό πεζοδρόμιο. Παραστάσεις καί διαμαρτυρίες έκανε, αλλά δέν εισακούστηκαν. Έπειτα τότε μέσα στή μέθη τών γεγονότων καί τών πραγμάτων ποιός ν' άκούση καί ποιός νά προσέξη. Καί στόν τότε Έπουργό τής Δικαιοσύνης πήγαν άνθρωποι τής Έκκλησίας καί έκαναν παραστάσεις τό άρθρο αυτό από 3ο νά γίνη 1ο. Άλλ' «οὐκ ἦν φωνή καί οὐκ ἦν ακρόασις» (Γ' Βασ 18, 26)....

– Έφόσον ή Πολιτεία φοβᾶται τά συλλαλητήρια, γιατί ή Έραρχία δέν κατέβηκε καί στίς άμβλώσεις καί στή γλώσσα καί σέ άλλα;

– Συλλαλητήρια έγιναν. Δέν είχαν τήν έκτασι αυτή.

– *Νά ήγηθῆ ή Έραρχία.*

– Ήταν ένα λάθος καί έμεϊς οί άποκάτω, οί μικρότεροι, τό έπισημάναμε αυτό. Η Έκκλησία πίστευε ότι δέν θά 'φτανε κάποτε ή Πολιτεία ως εδώ καί δέν ήθελε νά ώθήση τά πράγματα στά άκρα. Ήρθε όμως ή στιγμή... Ξέρετε πολλές φορές ό διάβολος πάει άλλο νά πετύχη καί άλλο πετυχαίνει. Καί στήν περίπτωση αυτή συνέβη ό,τι συνέβη μέ τόν Κύριο: «Ό διάβολος έλαβε όπερ έβλεπε καί πέπτωκεν όθεν οὐκ έβλεπε» (Κατηχητικός Λόγος ί. Χρυσοστόμου). Κατάφερε αυτή τή στιγμή, αν μή τί άλλο, νά μᾶς ένώση όλους.... Λοιπόν, «οὐδέν κακόν άμιγές καλοῦ». Καί λιγάκι

ξυπνήσαμε. Καί 'μεῖς οἱ ἀπό κάτω καί πιά πολύ οἱ ἡγέτες ἀπό πάνω. Ξυπνήσαμε. Ἄν, λέει μιά λαϊκή παροιμία, τό βόδι ἤξερε τή δύναμι του δέν θά ἄφηνε τό ζευγολάτη νά τό ζέψη. Ἦρθε ἡ στιγμή νά καταλάβη καί ἡ Ἱεραρχία ὅτι ἔχει δύναμι ἡ Ἐκκλησία. Ποτέ δέν εἶναι ἀργά....

Ἔπρεπε καί τότε ἡ Ἐκκλησία νά ἀντιδράση κάπως δυναμικότερα....

Διότι μέ τήν ἴδια λογική νά νομιμοποιήσουμε καί τά ναρκωτικά. Ἀφοῦ διακινοῦνται πού διακινοῦνται τά ναρκωτικά, γιατί ὁ ἄλλος νά γίνεται θύμα τῶν ἐμπόρων; Γιατί καί νά μήν ποῦμε: Πέντε καταστήματα στήν Ὁμόνοια θά πουλᾶνε ναρκωτικά; μῆτε καί πάρτε; Ὁχι, ὅτι ἐγκρίνω αὐτή τή λογική τοῦ κράτους. Ὁχι. Εἶναι ἄλλο πρᾶγμα ὅμως νά λές στό κράτος «Θά σέ ἐμποδίσω μέ κάθε τρόπο νά ρυθμίζης θέματα πολιτῶν πού δέν ἔχουν σχέσι μέ ἐμένα». Καί ἄλλο νά λές στό κράτος: «Δέν θά σοῦ ἐπιτρέψω νά μῆς στά ἐσωτερικά μου καί νά μοῦ τά ρυθμίζης». Δέν εἶναι τό ἴδιο πρᾶγμα....

– Εἶναι σωστό ἡ Ἐκκλησία νά καταφεύγη σέ μεθόδους αὐτοῦ τοῦ κόσμου, δηλ. νά κάνη συλλλητήρια καί πορεῖες; Πρέπει νά κατεβαίνουμε στό πεζοδρόμιο;

– Ἴσως ἦταν λάθος τό ὅτι ὀνομάσαμε πορεῖες αὐτό πού ἐγίνε. Θά ἦταν προτιμότερο νά τό ὀνομάζαμε λιτανεῖα καί νά τοῦ δίναμε μιά μορφή λιτανεῖας. Ὅτι τό πρῶτο ὄπλο τῆς Ἐκκλησίας καί τό δικό μας, τοῦ καθενός τῶν πιστῶν, εἶναι ἡ προ-

σευχή, κανείς δέν τό ἀμφισβητεῖ. Καί τό πρῶτο τό ὁποῖο ἔχουμε νά κάνουμε εἶναι νά προσευχώμαστε στό Θεό, ὁ Ὅποιος, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος «οὐ τέχνη περιγίνεται τοῦ χειμῶνος ἀλλά νεύματι μόνον λύει τήν ζάλην». Δέν ἔχει ἀνάγκη ὁ Θεός νά σκεφθῆ μεθόδους γιά νά καταστείλῃ τήν τρικυμία, ἀλλά μέ ἓνα νεῦμα Του μόνο τήν καταστέλλει.

Πρῶτο, λοιπόν, ὄπλο εἶναι ἡ προσευχή. Καί ταυτόχρονα ἡ μετάνοια καί ἡ δική μας καί τῶν ἄλλων. Νά φωνάξουμε στούς ἀδελφούς μας ὅτι ὅταν εἴμαστε μετανιωμένοι καί παρακαλοῦμε τόν Κύριο, θά μᾶς δώσῃ τή νίκη, ὅπως τήν ἔδωσε πάρα πολλές φορές στήν Ἐκκλησία Του καί τήν «ἐξήγαγε ἐκ σκοτίους εἰς φῶς» (Πρξ 26, 18). Ἀπό τούς διωγμούς δηλ. κι ἀπ' τήν ταλαιπωρία τήν ἔκανε νά θριαμβεύσῃ.

Ὅτι τό πρῶτο ὄπλο εἶναι ἡ προσευχή καί ἡ μετάνοια ἑνός ἐκάστου δέν τό ἀμφισβητεῖ κανείς. Ἀλλά δέν μπορούμε νά ποῦμε ὅτι δέν εἶναι ἓνα ὄπλο καί ἡ μαρτυρία τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ διά συγκεντρώσεων. Εἶπα θά ἦταν καλό νά λέγαμε τήν πορεία, λιτανεία. Καί δέν θά μπορούσε τότε κανείς νά πῆ τίποτε ἀπό τούς ὑπερευλαβεῖς, οἱ ὁποῖοι διερωτῶνται ἄν πρέπη νά κάνουμε πορεῖες καί συλλαλητήρια.

Ὅταν γινόταν ἡ εἰκονομαχία, οἱ μοναχοί οἱ ἴδιοι δέν ἀρκέστηκαν στήν προσευχή. Δέν κλείσθηκαν στά μοναστήρια τους καί προσεύχονταν ἀπλῶς νά δώσῃ ὁ Θεός τή νίκη στούς Ὁρθόδοξους. Ἐκαναν βεβαίως τήν προσευχή, καί προ-

σευχή πάρα πολλή, ἀλλά βγήκαν καί στούς δρόμους. Κατά τό δή λεγόμενον, κατέβηκαν καί στά πεζοδρόμια. **Ἄν διαβάσετε τήν ἱστορία τῆς εἰκονομαχίας, θά δῆτε πώς οἱ ἴδιοι οἱ μοναχοί, οἱ ἀσθηροί ἀσκητές, ἔβγαιναν τότε στούς δρόμους.**

Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, κάποια Κυριακή, Κυριακή τῶν Βαΐων μάλιστα, ὀργάνωσε μιά τεράστια λιτανεία στούς δρόμους τῆς Κων/λεως, γιατί ἡ μονή Στουδίου ἦταν μέσα στήν Κων/λι καί οἱ γύρω τῆς μονῆς δρόμοι εἶχαν γεμίσει ἀπό μοναχούς καί ἀπό πιστό λαό τοῦ Κυρίου, οἱ ὁποῖοι κρατοῦσαν ψηλά τίς Ἁγίες Εἰκόνες – γιατί ὁ νόμος τοῦ αὐτοκράτορα τότε ἀπαγόρευε τήν ἔκθεσι δημόσια εἰκόνων– καί δέν ὑπολόγισαν καθόλου τό νόμο. Βγήκαν, λοιπόν, σέ λιτανεία καί κρατώντας εἰκόνες ἔψελναν ὕμνους καί ζητοῦσαν ἀπό τό Θεό τή νίκη στήν Ὁρθοδοξία. Γιατί αὐτό δέν τό κατηγοροῦμε; Αὐτό δέν εἶναι ἕνα εἶδος διαδηλώσεως; Εἶχε χαρακτήρα λιτανευτικό, νά τό κάνουμε κι ἐμεῖς ἔτσι. Νά δώσουμε κι ἐμεῖς στίς διαδηλώσεις χαρακτήρα λιτανευτικό.

Ἄκόμη, τά συλλαλητήρια δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἕνας τρόπος νά ἐπικοινωνήσῃ ἡ Ἐκκλησία μέ τό πλήρωμά της, νά τό δια φωτίσῃ γιά τό τί ἀκριβῶς γίνεται –γιατί πολλοί εἶναι ἀδιαφώτιστοι–, καί νά ζητήσῃ τή συμπαράστασί του. Τί κακό εἶναι αὐτό τό πρᾶγμα; Ποῦ προσκρούει; Τό νά φωνάξῃ ἡ Ἐκκλησία τό πλήρωμά της σέ μιά μεγάλη πλατεία διότι εἶναι πολλοί καί δέν χωρᾶνε μέσα σέ μιά Ἐκκλησία, καί νά τοῦ πῆ τί ἀκρι-

βῶς συμβαίνει –διότι ὁ ἀπλὸς λαὸς δέν εἶναι δυνατόν νά γνωρίζη τά καθέκαστα καί τίς λεπτομέρειες–, καί νά ζητήση τή συμπαράστασί του, τί τό κακό σ' αὐτό τό πρᾶγμα;

Λένε μερικοί πάλι: «μά φωνάζουν κι αὐτές οἱ κραυγές κάτω τά χερια ἀπό τήν Ἐκκλησία καί τό ἕνα καί τό ἄλλο, πρέπουν σέ χριστιανούς;». Θά ἤθελα αὐτούς πού τά λένε αὐτά, νά τούς παραπέμψω οὔτε λίγο οὔτε πολύ στίς συνεδριάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἐάν διαβάσετε τά πρακτικά τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, θά δεῖτε μέσα φωνές καί ἀντάρες. Καί δέν τίς ἔκανε ὁ ἀπλὸς λαὸς αὐτές τίς φωνές. Οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ φώναζαν. Καί μάλιστα Ἐπίσκοποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, Πατέρες Ἅγιοι πολλοί ἀπ' αὐτούς. Διά τῶν ὁποίων ὁ Θεός μᾶς ἔδωσε τήν ἀληθινή διδασκαλία στήν Ἐκκλησία. Σᾶς διαβάζω μόνο ἕνα μικρό κομμάτι ἀπό τά πρακτικά τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Φώναζαν μέσα οἱ Ἅγιοι Πατέρες γιά τόν τάδε αἰρετικό: «Ἐξω βάλε τόν φονέα»· «ἔξω βάλε τόν βλασφημῆσαντα εἰς τόν Κύριον»· «ἔξω βάλε». Αὐτά δέ μέ φωνές δυνατές, σέ σημεῖο στό ὁποῖο οἱ συγκλητικοί καί οἱ ἄρχοντες οἱ ὁποῖοι ἐκπροσωποῦσαν τόν αὐτοκράτορα, νά φωνάζουν καί νά τούς λένε: «Ἅγιοι Πατέρες, κάντε λίγη ἡσυχία νά μπορέσουμε νά συνεδριάσουμε· δέν εἶναι δυνατόν μ' αὐτή τήν κατάστασι νά συνεδριάσουμε». Καί μιά στιγμή μάλιστα τούς λένε: «Αἱ δημοτικά κραυγαί οὐ πρέπουσιν Ἐπισκόποις». Οἱ ὀχλοκρατικές κραυγές, λέει, δέν πρέπουν στούς Ἐπισκόπους.

Αὐτοί ὅμως ἀπό ἱερό πάθος, ἀπό ἱερή ἀγανάκτησι –διότι ἔβλεπαν μέσα τούς μεγάλους αἰρεσιάρχες–, φώναζαν καί τούς ἔλεγαν: «βγάλτε τον αὐτόν ἔξω, βγάλτε ἐκεῖνον ἔξω καί τότε θά ἡσυχάσουμε». Καί ἔφθναν σᾶς λέω οἱ ἄρχοντες νά φωνάζουν στούς Ἐπισκόπους καί νά τούς λένε: «κάντε ἡσυχία, περιμένετε νά διαβάσουμε τά ὑπομνήματα, τίς ἀπολογίες τῶν αἰρετικῶν καί μετὰ πεῖτε ὅ,τι θέλετε. Ἀφῆστε μας νά συνεχίσουμε». Δέν μπορούσαν νά συνεχίσουν ἀπό τίς φωνές τῶν Ἱεραρχῶν.

Ἐάν, λοιπόν, αὐτά γίνονταν ἀπό Ἐπισκόπους, ἀπό Ἁγίους Πατέρες, μέσα στίς Οἰκουμενικές Συνόδους, αἱ, ζητᾶμε τώρα ἀπό τόν ἀπλό λαό νά μή φωνάξῃ; **Νά φωνάξῃ ὁ λαός γιά τήν πίστι του! Στό κάτω - κάτω δέν γίνεται γιά τά χωράφια ὁ ἀγῶνας.** Ἄν ἦταν γιά τά χωράφια, ἄς τά παίρνανε ἡ Ἐκκλησία θά ἀποκτοῦσε ἄλλα. Αὐτή τή στιγμή βρῆκαν ἀφορμή τά χωράφια καί μπαίνουν μέ τά τσαρούχια στά διοικητικά τῆς Ἐκκλησίας. Δηλαδή ἀλλοιώνουν τό πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλοιώνουν τή δομή τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλοιώνουν τό θεόδομητο καί θεοκατασκευαστο Σύστημα τῆς Ἐκκλησίας, τούς Ἱερούς Κανόνες καί τίς Ἱερές Παραδόσεις.

Λοιπόν, αὐτά εἶναι θέματα πίστεως. **Γιά τήν πίστι του νά φωνάξῃ ὁ λαός! Γιά νά κρατήσῃ τήν Ἐκκλησία του ἀλώβητη νά φωνάξῃ! Δέν τοῦ τό ἀπαγορεύει κανεῖς αὐτό τό πρᾶγμα!** Νά σηκώσῃ, κατά τό δή λεγόμενο, κουρνιαχτό ὁ λαός! Κι ἄς

λένε μερικοί, δῆθεν εὐλαβεῖς, ὅτι αὐτά δέν εἶναι στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Μέσα στίς Οἰκου-
μενικές Συνόδους γινόταν ὁ χαμός γιά τήν ὑπερά-
σπισι τῆς πίστεως κι ἐμεῖς δέν θά μείνουμε μέ
σταυρμένα τά χέρια καί θά μᾶς καρπαζώνουν οἱ ἐ-
κάστοτε κρατοῦντες ὄχι μόνο οἱ σημερινοί, οἱ ὀ-
ποιοιδήποτε!

Προσευχή, λοιπόν, καί μετάνοια πρῶτα καί λι-
τανεῖες στούς δρόμους, μέ τά λάβαρα καί μέ τά ἐ-
ξαπτέρυγα καί μέ τόν Ἐσταυρωμένο! Νά κυκλώ-
σουμε τούς δρόμους μέ λιτανεῖες καί συλλαλητή-
ρια ἀκόμη. Βέβαια προσευχή καί γιά τούς κρα-
τοῦντες. Δέν εἶναι ἐχθροί μας, ἔστω κι ἂν αὐτή τή
στιγμή βρισκόμαστε σέ μιά κατάστασι ἀνταγωνι-
σμοῦ, ἀντιπαραθέσεως μαζί τους. Κι αὐτοί ἀδερ-
φοί μας εἶναι· Ἕλληνες! Βαπτισμένοι στήν ἴδια
κολυμβήθρα. Δυστυχῶς, ὅλοι οἱ πολιτικοί μας
δέν εἶναι συνειδητοί πιστοί. Εἶναι ὅμως καί Ἕλ-
ληνες καί τουλάχιστον, δυνάμει, στήν ταυτότητα,
ὅπως θέλετε νά τό ποῦμε, χριστιανοί ὀρθόδοξοι,
διότι κατά τ' ἄλλα δέν ἔχουν οἱ περισσότεροι κοι-
νωνία μέ τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι λοι-
πόν, κι αὐτοί ἀδερφοί μας καί δέν ὑπάρχει κανέ-
νας λόγος νά βρισκόμαστε σέ ἀντιπαραθέσι. Οὔτε
αὐτοί πρέπει νά γίνονται ἀντίπαλοι τῆς Ἐκκλη-
σίας καί νά θέλουν νά κάνουν κακό στήν Ἐκκλη-
σία, ἔστω ἴσως καί μέ κάποια ἀγαθή πρόθεσι· δέν
ξέρω τήν καρδιά τους· ὁ Θεός τήν ξέρει. Νά προ-
σευχηθοῦμε, λοιπόν, καί γι' αὐτούς, νά τούς φωτί-
ση ὁ Θεός καί νά κάνουν πίσω. Νά μήν προχωρή-
σουν γιατί στό τέλος θά συντριβοῦν.

Ἐάν, λέει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, πολεμᾷς ἄνθρωπο ἢ θά νικηθῆς ἢ θά νικήσης. Ἀλλά ἐάν πολεμήσης τήν Ἐκκλησία εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατο νά νικήσης. Νά μήν πολεμοῦν, λοιπόν, τήν Ἐκκλησία διότι αὐτό θά ἀποβῆ συντριβή τους. Νά προσευχώμαστε στό Θεό νά τούς φωτίσει νά κάνουν πίσω.

* Οἱ λιτανεῖες στήν Ἐκκλησία, ὅπως εἶπαμε, μπῆκαν ὄχι πρωτοτύπως, ἀλλά κατά ἀπομίμησιν. Οἱ πρῶτοι πού ἔκαναν λιτανεῖες ἦταν οἱ Ἀρειανοί. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὅταν εἶδε αὐτό τό πρᾶγμα: Λιτανεῖες αὐτοί; Λιτανεῖες κι ἐμεῖς! Καί μάζευε τούς ὀρθοδόξους νά κάνουν κι αὐτοί λιτανεῖες. Καί τραβοῦσε τό λαό μέ τίς δικές του λιτανεῖες. Καί καμμιά φορά τίς ἔκανε τή ἴδια ὥρα κατά τήν ὁποία τίς κάνανε καί οἱ Ἀρειανοί. Καί συνέπεσε κάποτε νά συναντηθοῦν οἱ δύο λιτανεῖες καί νά πέσει ξύλο μετά μουσικῆς. Ἀλληλοδάρθηκαν οἱ μέν μέ τούς δέ. Αὐτά τά ἔκαναν Ἅγιοι Πατέρες. Βέβαια, δέν τούς εἶπε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, δεῖρτε τους! Θεός φυλάξει! Οὔτε τά ἐνέκρινε αὐτά. Ἀλλά δέν μπορούμε νά πειθαρχήσουμε καί τό λαό πάντοτε. Αὐτό ὅμως δέν σημαίνει ὅτι δέν θά ποῦμε καί στό λαό: θά βγοῦμε σέ λιτανεῖες!

Ἐάν εἶχαμε ραδιοτηλεοπτικά μέσα, ἴσως δέν θά μᾶς χρειάζονταν τά συλλαλητήρια. Θά μπορούσαμε ἀπ' ἐκεῖ νά διαφωτίσουμε τό λαό, ἀλλά δυστυχῶς τά τηλεοπτικά μέσα καί τό ραδιόφωνο τά μονοπωλεῖ ἢ δημοκρατική κυβέρνησι· τόσο ἢ

σημερινή όσο και η χθεσινή, νά είμαστε δίκαιοι. Θέλουμε μονόλογο στά μέσα τῆς μαζικῆς τυφλώσεως. Θέλουμε μονόλογο. Εἴτε εἶναι ἡ α΄ κυβέρνησι εἴτε εἶναι ἡ β΄. Φωνάζουμε γιά πλουραλισμό, γιά πολυφωνία, ἀλλά αὐτά εἶναι γιά ἐσωτερική κατανάλωσι, αὐτά εἶναι λόγια. Κανείς ποτέ ἀπό τότε πού ἔγινε ἡ τηλεόρασι καί παληότερα πού ὑπῆρχε τό ραδιόφωνο, κανείς ποτέ δέν ἔδωσε καί στήν ἄλλη πλευρά νά ἀκούγεται κι ἐκείνη. Ὅχι, μονόλογο! Πλύσι ἐγκεφάλου ἀπό ἐμᾶς πού κυβερνοῦμε, εἴτε εἴμαστε τῆς α΄ παρατάξεως εἴτε τῆς β΄. Ἄς μᾶς ἔδιναν τά μέσα αὐτά, ἢ ἄς ἐπέτρεπαν στήν Ἐκκλησία νά κάνη δικά της καί δέν θά μᾶς χρειάζονταν τά συλλαλητήρια.

– Πρώτη φορά στίς μέρες μας ξυπνᾷ ἡ Ἐκκλησία καί ξεσηκώνονται ὅλοι μαζί καί ἀγωνίζονται γιά τήν πίστι. Μέχρι τώρα δεχόμαστε ὅ,τι ἔκαναν. Καί ἔκαναν «οὐκ ὀλίγα».

– Καί κατά τό παρελθόν εἶχε γίνει κάποιος μικρός ξεσηκωμός, τά τελευταῖα χρόνια, γιά τόν πολιτικό γάμο, γιά τίς ἀμβλώσεις κλπ., ἀλλά ἦταν πολύ περιορισμένος. Δέν εἶχε τή σφραγίδα τῆς ἐπίσημης Ἐκκλησίας, δηλ. τῆς Ἱεραρχίας. Εὐτυχῶς τώρα, ὅ,τι γίνεται, γίνεται μέ ἐπικεφαλῆς τούς Ἱεράρχες.

Πάντως ἂν ἡ Ἱεραρχία δέν διασπασθῆ, δέν ὑπάρχει διέξοδος στήν κατάστασι αὐτή. Δηλαδή ἡ κυβέρνησι δέν μπορεῖ νά ἐπιβάλῃ τή θέλησί της.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑΣ ΤΟΝ ΕΚΑΝΕ ΜΕ ΜΟΝΑΧΟΥΣ

*– Ήθελα νά πῶ γιά τό μοναχισμό, κάτι τό ὅ-
ποιο ἔχετε ἀναφέρει καί ἄλλη φορά, ὅτι εἶναι ἡ
ἐμπροσθοφυλακή καί τό προπύργιο τῆς ὀρθοδο-
ξίας. Εἶναι ὅπως εἶχατε πεῖ, ἡ ἀφρόκρεμα τοῦ
Χριστιανισμοῦ. Καί τά ὀρθόδοξα μοναστήρια σή-
μερα, εἶναι βάσεις στόν κόσμο.*

– Παιδιά μου, ἡ Ἐκκλησία τόν πόλεμο, τό με-
γάλο, κατά τῆς εἰκονομαχίας μέ μοναχοὺς τόν ἔ-
κανε. Εἶχε βέβαια καί λαϊκοὺς, ἀλλά ἡ ἐμπροσθο-
φυλακή, τά ΛΟΚ θά λέγαμε, τά τάγματα θανάτου,
ἦταν οἱ μοναχοί, οἱ ὁποῖοι ἦταν πλῆθος τὴν ἐπο-
χὴ ἐκείνη· ἡ Μονὴ τοῦ Στουδίου εἶχε τότε χί-
λιους μοναχοὺς. Οἱ μεγαλύτεροι ἀντίπαλοι τῶν
εἰκονομάχων ἦταν: Ὁ Ἅγ. Θεόδωρος ὁ Στουδί-
της καί μεταγενέστερα ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Δαμα-
σκηνός. Κυριολεκτικὰ τά κύματα τῆς αἵρέσεως ἐ-
θραύοντο σ' αὐτοὺς τοὺς δύο βράχους. Ὄταν μά-
λιστα ὁ αὐτοκράτορας ἔβγαλε διάταγμα καί ἀπα-
γόρευε τὴν ἀνάρτησι τῶν ἁγίων εἰκόνων, ἀδιαφό-
ρησε ὁ Ἅγ. Θεόδωρος, συγκέντρωσε ὅλους τοὺς

μοναχούς καί πλήθος ἀπό πιστούς καί λιτάνευσε τίς ἅγιες εἰκόνες στήν Κων/λι, ψάλλοντας τό: «Τήν ἄχραντον εἰκόνα Σου προσκυνοῦμεν, ἀγαθέ». Ἐξορίστηκαν, προπηλακίστηκαν, καταδικάστηκαν, ταλαιπωρήθηκαν οἱ ἅγιοι αὐτοί καί ὁμῶς ἡ Ἐκκλησία χάρις σ' αὐτούς δέν κατεπόθη ἀπό τίς αἱρέσεις. Ὅχι ὅλη ἡ Ἐκκλησία, βέβαια· ἕνα «λεῖμμα χάριτος» (Ρμ 11, 5) θά ἔμενε. Δέν θά ἀφήση ὁ Θεός νά καταποθῇ ἡ Ἐκκλησία Του. Ἀλλά στό σύνολό της ἡ Ἐκκλησία βγῆκε νικητής καί κατέβαλε πολύ σύντομα τήν αἵρεσι τῆς εἰκονομαχίας. Καί ἀργότερα στίς αἱρέσεις τῶν μονοθελητῶν καί τῶν μονοφυσιτῶν κλπ., πολλές φορές μοναχοί ἦταν στήν ἡγεσία τοῦ ἀγῶνα. Πόσα ὀφείλει ἡ Ἐκκλησία μας στόν Ἁγ. Μάξιμο τόν Ὁμολογητή, πόσα ὀφείλει σ' αὐτό τόν ἄνθρωπο! Ὅταν δεκάδες καί ἑκατοντάδες ἐπίσκοποι εἶχαν ὑπογράψει ὁμολογίες αἰρετικές, αὐτός ὁ ἄνθρωπος, ὁ Μάξιμος, μέ τόν ἄλλο μοναχό, τό Σωφρόνιο, κράτησαν σάν ἄτλαντες πάνω στούς ὤμους τους τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία....

* * *

Ἡ ἀξία τοῦ Μοναχικοῦ βίου

* Μοναχικός Βίος ἀκμάζων ἀποτελεῖ δόξαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ προσφορά αὐτοῦ, εἴτε διά προσευχῶν ἐκδηλοῦται, εἴτε διά τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ παραδείγματος ὑπερτάτης ἀνταπαρνήσεως, ὅπερ παρέχει ἡ ἐγκατάλειψις τῶν ἐγκοσμίων

ἀνέσεων καί ἢ ἐκούσιος ἀποδοχή τοῦ ζυγοῦ τῶν μοναχικῶν ὑποχρεώσεων, εἴτε διά παραδόσεως εἰς τήν Ἐκκλησίαν στελεχῶν κατηρτισμένων, εἴτε δι' ἄλλου τινός τρόπου, εἶνε ἀνεκτίμητος.

Τούτου ἕνεκα εἶνε πρόδηλος ἡ ἀνάγκη ὅπως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπιδείξῃ ἔντονον καί στοργικόν ἐνδιαφέρον διά τόν ἐν αὐτῇ Μοναχικόν Βίον. Ὁ πόθος τῆς ἀναζωογονήσεως τοῦ Μοναχικοῦ Βίου πρέπει νά καταλάβῃ πρωτεύουσαν θέσιν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν Ποιμεναρχῶν τῆς Ἐκκλησίας. Βεβαίως ἡ ἀναζωογόνησις τοῦ Μοναχικοῦ Βίου δέν εἶναι ὑπόθεσις Νόμων ἢ ἐσωτερικῶν Κανονισμῶν. Εἶναι κυρίως ὑπόθεσις θείας κλήσεως. Ἀπό πλευρᾶς δέ ἀνθρωπίνης, εἶνε ὑπόθεσις παραδείγματος ἐμπνέοντος. Ὅταν οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας ζῶσιν ὡς μοναχοί, θά ἐμπνεύσωσι καί εἰς ἄλλους τήν ἀγάπην πρός τόν Μοναχικόν Βίον....

(Ἀπόσπασμα ἀπό εἰσηγητική ἔκθεσι).

* * *

– Ποιός ἐκφράζει τήν Ἐκκλησία, ποιόν θά ρωτήσουμε;

– Φυσικά ὄχι τόν Ὑπουργό Θρησκευμάτων καί Ἐθνικῆς Παιδείας, οὔτε τούς συμβούλους του ἔστω κι ἂν εἶναι συνταγματολόγοι δεινοί.

– Ὁ μακαρίτης ὁ Ἀνδρουτσος ἔχει γράψει κάπου ὅτι τότε θά μπορούσε ἡ πολιτεία νά πῆ πῶς αὐτή ἐκφράζει τήν Ἐκκλησία ἂν ἀποδείκνυε ὅτι ὁ Χριστός τό «ποίμαινε τά πρόβατά μου» (Ἰω 21, 16) τό εἶπε στόν Ἡρώδη καί ὄχι στόν Πέτρο. Ἀλλά δέν τό εἶπε στόν Ἡρώδη· στόν Πέτρο τό εἶπε.